

A kivételes EMBER, Németh Angéla ma lenne 70 éves

Rengeteg évfordulót tartunk nyilván, közöttük számos kerek is ráadásul. Ám olykor különbséget kell tenni, amikor az embernek szubjektív oka van arra, mindenképpen. Így vagyok én Ránky Mátýásné Németh Angélával, aki másfél esztendeje hagyott itt bennünket. Ma, február 18-án lenne 70 éves.

Szubjektivizmusról tettem fentebb említést és meg is erősítem ezt. Angéla nekem, immár több mint 40 esztendeje hivatásos tollforgatónak – akit csak és kizárólag a sport érdekel mélységeiben – nem egy volt a sok közül, hanem egy, valóban kiemelt egyéniség. Olyasvalaki, aki emeletekkel feltette járt az átlagnak, akinek embersége, kedves, közvetlen modora mindenkit megragadott, aki valamelyest is rezonált az igazi emberi értékekre.

Rohamosan romló, vesztébe rohanó világunknak az ilyen és hozzá hasonló EMBEREKET nagyon meg kellene becsülnie. Mert mindinkább két lábon járó bank automaták bámulnak ki a fejből. Mind többen csak forintban, „dodóban” és egyéb pénznemekben mérik az élet értelmét és hovatovább egymást is.

Németh Angéla más volt. 1969 óta ismertem, sokszor írtam róla és még többször beszélgettünk. Családom a tanúm rá, hogy mindig is megkülönböztetett hangon méltattam-emlegettem itthon, de ha alkalom hozta, bárhol „házon kívül” is igyekeztem őt súlyozottan szóba hozni.

S még valami, ami különösen köt hozzá: ő adta nekem az első, érdemi interjút, amely érdekes módon nem Magyarországon, hanem a romániai Marosvásárhelyen, az ott akkor még megjelent „Új Élet” című, magyar nyelvű, kétheti képes újságban látott napvilágot. Ha valakinek az újságíró pályán hálával tartozom, akkor legelső helyen őt kell említenem, hiszen két edzőtábor közötti, egynapos itthoni tartózkodását is képes volt jelentősen megrövidíteni az én kedvemért.

Számomra természetes, hogy ezért a nemes gesztusért mindmáig köszönettel vagyok iránta! És igyekszem is ezt az érzést megtartani egészen addig, amíg majd én is követem őt odaátra.

(jochapress.hu)